«Προβάροντας τη Στέλλα Βιολάντη του Γρηγορίου Ξενόπουλου»

4η σκηνή (πρόβα τζενεράλε): μια μέρα πριν από την πρεμιέρα

Έχει τελειώσει η πρόβα. Οι υπόλοιποι ηθοποιοί έχουν φύγει.
Πάνω στη σκηνή βρίσκονται μόνο οι 4

Κύριος Τάσος: Και τώρα, κορίτσια μου, που έφυγαν οι υπόλοιποι, ας ξανακάνουμε μια πρόβα το διάλογο μάνας – κόρης

Κύριος Χάρης: Είστε έτοιμες; (γεμάτος ενθουσιασμό)

Κωνσταντίνα – Θεοδώρα: Πανέτοιμες!!! (και οι 2 με μία φωνή)

Κύριος Τάσος: Λοιπόν, ξεκινάμε! Χάρη, δώσε το σύνθημα!

Κύριος Χάρης: Κλακέτα νο 1! (χτυπά δυνατά τα χέρια του)

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): (χαρούμενη) **Ήλθα να σου πω δυο λόγια.**

Η Στέλλα, καθώς κρατά το μέτωπο με τα δυο χέρια, σηκώνει τα μάτια κι κοιτάει τη μητέρα της έκπληκτη. Δεν ήταν συνηθισμένη σε τέτοιο ύφος.

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): **Ακούς;**

Θεοδώρα (ως Στέλλα): (ψιθυριστά) **Τι είναι;**

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Να πέσεις στα πόδια του πατέρα σου και να του γυρέψεις συχώρεση. Να του πεις πως μετανόησες για το κίνημά σου. Να του υποσχεθείς πως στο εξής δε θα κάνεις τίποτε χωρίς το θέλημά του. Να τον βεβαιώσεις πως έπαυσες πια να συλλογίζεσαι το Χρηστάκη. Εκείνος είναι πρόθυμος να σε συγχωρέσει, και μέρα που ξημερώνει μεθαύριο, θα σε δεχθεί στην αγκαλιά του και γρήγορα θα φροντίσει να σε παντρέψει, όπως σου πρέπει, με έναν καλό και άξιο... αμή τι;

Η Στέλλα την ακούει χωρίς να τη διακόψει, με το ίδιο ύφος που έπαιρνε και όταν την χτυπούσαν. Έπειτα κατεβάζει τα χέρια από το κεφάλι, κοιτά κατάματα τη μητέρα της και με όλη την ηρεμία, με όλη τη γαλήνη της σταθερότητας, προφέρει:

Θεοδώρα (ως Στέλλα): **Όχι!**

Η Βιολάνταινα σκιρτά τρομαγμένη.
Πλέκει τα χέρια και με φωνή υπόκωφη, σε τόνο μομφής υπέρτατης, το ξαναείπε:

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Όχι;;;

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Όχι! (η άρνηση βγαίνει από τα χείλη της με πείσμα μαζί και περιφρόνηση)

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Μα, παιδί μου, συλλογίζεσαι τι λες; Συλλογίζεσαι τι κάνεις; (γυρνάει πίσω και κλειδώνει από φόβο τη θύρα)

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Όχι! (τώρα είναι ολόκληρη τρικυμία αγανάκτησης. Μαζί με τη φωνή, σηκώνεται όρθια, υψηλή, αγέρωχη)

-Όχι, χίλιες φορές όχι! Ό, τι έκαμα ήταν κακό, το ξέρω• μα το έκαμα τώρα. Του έγραψα «είμαι δική σου» και θα είμαι για πάντα. Ναι, να πέσω στα πόδια του πατέρα μου και να του φιλήσω τα χέρια και να του γυρέψω συχώρεση για αυτό που έκαμα, έτσι χωρίς να θέλω, σε μια στιγμή τρέλας, αδυναμίας... μα να με συγχωρέσει κι εκείνος και να μου δώσει το Χρηστάκη. Α, μη σου κακοφαίνεται και σώπα! καλός, κακός, αυτός είναι τώρα για μένα. Ακούστηκα μαζί του, και αυτό μου φθάνει. Έπειτα, τι σας μέλει εσάς; Εγώ θα είμαι ευτυχισμένη, εμένα με αρέσει. Πώς είναι φτωχός; Πφ! βλέπω τι ευτυχία που έχετε οι πλούσιοι στα σπίτια σας... επιτέλους, αλλιώτικα δε γίνεται• άλλον εγώ δεν παίρνω!

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Μα ορίζεις εσύ τον εαυτό σου;

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Τον ορίζω!

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Όχι• ο πατέρας σου σε ορίζει• ο πατέρας σου ορίζει και μένα και το Νταντή και τη Νιόνια και όλους.

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Δε ξέρω για σας, μα εμένα δε με ορίζει. Εγώ, εγώ ορίζω τον εαυτό μου• να, κοίταξε, τον ορίζω! τον ορίζω!

Και λυγίζει το δάχτυλό της και το δαγκώνει στον κόμπο με λύσσα, καθώς μιλά.
Και ο πόνος έδωσε στη φωνή της κάτι το απείρως τραγικό•
και η Βιολάνταινα, και αυτή ακόμη, αισθάνθηκε ότι ήταν μεγάλη η στιγμή εκείνη.

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Τι θέλεις να πεις με αυτό; (ρωτάει με τρόμο)

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Να, ότι τον εαυτό μου τον κάνω ό, τι θέλω... Μπορώ να κόψω τώρα το χέρι μου και να το πετάξω από το παράθυρο; Ε, ορίζω τον εαυτό μου. Ο πατέρας μου τίποτα δεν μπορεί να κάμει• πώς θα με δείρει; πώς θα με κλείσει; πώς θα με σκοτώσει; Τι με τούτο; πάλι εγώ

κάνω ό, τι θέλω τον εαυτό μου και, σα δε θέλω εγώ, άλλον άνθρωπο δεν παίρνω. Όχι, ποτέ δε θα με δώσει σε όποιον θέλει εκείνος. Σας το λέω για να το ξέρετε μια για πάντα, γιατί δε θα το ξαναπώ: ή το Χρηστάκη ή κανέναν. Εγώ είμαι η Στέλλα του Βιολάντη!

Και χτυπά το στήθος της με δύναμη και από τα μάτια της ξεχύνεται σαν τόξο άγρια αστραπή.
Η Βιολάνταινα αναγκάζεται να χαμηλώσει το κεφάλι.

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Ε, κατάλαβα (ψιθυρίζει λυπημένα). Μα δε συλλογίζεσαι, δυστυχισμένη, τι θα πάθεις, αν ακούσει τέτοιο πράμα ο πατέρας σου;

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Δεν τον φοβάμαι! (φωνάζει). Και τι θα μου κάμει; θα με σκοτώσει... υπάρχει κάτι άλλο; Ε, δε με μέλει, σου είπα. Εγώ δε γυρεύω να ζήσω, παρά να ζήσω ευτυχισμένη. Αν δεν μπορώ, καλύτερα να με σκοτώσει... καλύτερα να πεθάνω... Στάσου να σου πω: αν δεν έγραφα εκείνο το γράμμα, δε θα με έγνοιαζε. Μα τώρα που το έγραψα, θα κάμω ό, τι μπορώ για να σώσω την υπόληψή μου. Θα μου τη σώσει ο γάμος; Θα μου τη σώσει ο θάνατος; Μου είναι αδιάφορο. Είδες αν άνοιξα το στόμα μου να παραπονεθώ ποτέ για τα βασανιστήρια που μου κάνετε τόσον καιρό;

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Καλέ τίνος τα λες αυτά τα παραμύθια; Και τι έγινε που έγραψες ένα γράμμα, που στο κάτω κάτω το πήραμε πίσω; Εγώ να σου πω τι είναι... είναι που αγαπάς το Χρηστάκη.

Η Στέλλα κλονίζεται. Στην αρχή ήθελε να το αρνηθεί, να το κρύψει.
Όχι, δεν ήταν αυτός ο λόγος... αλλά έπειτα συλλογίζεται ότι μια που άρχισε, πρέπει να τα πει όλα.
Αντλώντας όσο θάρρος υπήρχε στα βάθη της ψυχής της λέει:

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Ναι, τον αγαπώ. Αν δεν τον αγαπούσα, δε θα του έδινα ακρόαση. Αν δεν τον αγαπούσα, δε θα με έγνοιαζε για το γράμμα –ούτε η πρώτη είμαι ούτε η ύστερη– δε θα επίμενα ολωσδιόλου και θα έπαιρνα όποιον ήθελε ο πατέρας μου. Μα τον αγαπώ και θα κάμω ό, τι μπορέσω για να τον πάρω.

Κωνσταντίνα Βγάλτο αυτό από το νου σου, γιατί ο πατέρας σου δεν το

(ως Βιολάνταινα): ακούει!

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Ποιος το ξέρει!... μπορεί στο τέλος να με λυπηθεί και να δει το σωστό. Έχουμε τόσα παραδείγματα!

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Α! τέτοιες ελπίδες έχεις; ω, κακομοίρα, κακομοίρα! Δεν τον ξέρεις τον πατέρα σου!

Αμέσως η Στέλλα γίνεται μελαγχολική.
Κάθεται πάλι στον καναπέ και με φωνή περίλυπη σα να μιλούσε μονάχη της, λέει:

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Μπορεί. Μα εμένα δε με χωράει άλλο ετούτο το σπίτι. Όχι! δε με χωράει το σπίτι... σε κάθε χτύπημα που μου δίνουν, ακούω μέσα μου σα μια φωνή να μου λέει: «φύγε! φύγε!...».

Η Βιολάνταινα ορμάει έξω φρενών,
με τα χέρια σηκωμένα και με τα μάτια άγρια.

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Τι είπες; (φωνάζει). Να φύγεις; ω συμφορά μου και μαυρίλα μου! να φύγεις;

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Δεν είπα τέτοιο πράμα! (με περιφρόνηση). Σεις μου το λέτε με τον τρόπο σας.

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Όχι, το είπες! Είπες πως θα φύγεις! Και για κοίταξε καλά, εγώ δεν... (Ο θυμός πνίγει τη φωνή της. Κοιτάει τριγύρω της, σα να ζητά να αρπάξει κάτι για να χτυπήσει τη Στέλλα)

Θεοδώρα (ως Στέλλα): Ναι, το είπα! (φωνάζει πιο δυνατά από τη μητέρα της). Το είπα και θα το κάμω!

Η Βιολάνταινα τα χάνει. Ο θυμός της κόβεται, τα γόνατα της λύνονται
και πέφτει σε μια καρέκλα, ακίνητη. Αλλά ήταν μια στιγμή μόνο αδυναμίας.
Αμέσως σηκώνεται και κοιτώντας κατάματα τη Στέλλα, λέει:

Κωνσταντίνα (ως Βιολάνταινα): Ε, κατάλαβα. Εσύ, παιδί μου, έχεις το διάολο μέσα σου!

Κύριος Τάσος: Μπράβο, κορίτσια. Είστε εξαιρετικές!! Αύριο θα σκίσετε!

Αυτές χαρούμενες κρατούν η μία τα χέρια της άλλης και χαμογελούν ικανοποιημένες

Κωνσταντίνα: Αλήθεια λέτε, κύριο Τάσο;

Κύριος Τάσος: Ασφαλώς. Αύριο όλες οι εφημερίδες θα γράφουν για εσάς! (γεμάτος ενθουσιασμό)

Κύριος Χάρης: Και για εσάς όμως θα γράφουν, κύριε ΣΚΗΝΟΘΕΤΑ ΜΟΥ.

Οι άλλες 2 γνέφουν καταφατικά συμφωνώντας

Κύριος Τάσος: Χάρη, θέλω μια χάρη. Από εδώ και πέρα θέλω να με αποκαλείς με το όνομά μου. Όχι ΚΥΡΙΕ ΣΚΗΘΟΕΤΑ ΜΟΥ!

Κύριος Χάρης: Μου είναι δύσκολο... αλλά θα προσπαθήσω... κύριε Τάσο! (διστακτικά)

Κύριος Τάσος: Σκέτο, **Τάσος..** Το θέατρο είναι ομαδική δουλειά... όλοι συμμετέχουμε σε αυτό «επί ίσοις όροις»!

Κύριος Χάρης:	Σε ίσα βουνά δηλαδή;

Γελούν όλοι μαζί ...
ακόμη και ο Χάρης που κατάλαβε αμέσως τι είπε!

Κύριος Χάρης:	Α, τι είπα, ο δόλιος;;; Τώρα μόλις το κατάλαβα. Συγχωρέστε με για την ανοησία μου!
Κύριος Τάσος:	Χάρη, ένας τρόπος υπάρχει **ΜΟΝΟ** για να σε συγχωρέσουμε. **Σήμερα θα κεράσεις ΕΣΥ τα ποτά!!**
Κύριος Χάρης:	Πολύ ευχαρίστως!!! Κορίτσια, έτοιμες;
Κων/να – Θεοδώρα:	Πανέτοιμες!!!

Φεύγουν όλοι μαζί γελώντας
και πειράζοντας ο ένας τον άλλο

Αφιερωμένο σε όλες εκείνες τις γυναίκες
(σύμφωνα με μια έρευνα 1 στις 3)
που έχουν ήδη αντιμετωπίσει
ή θα αντιμετωπίσουν στο μέλλον σωματική, ψυχολογική
ή σεξουαλική βία από τον σύντροφό τους.
Μια μαύρη λίστα που τελειωμό δεν έχει!!!

Και όμως υπάρχει ΛΥΣΗ....